Jaunieši pelna naudu autovadītāja tiesību iegūšanai

Kuldīgas novada pašvaldība, sadarbojoties ar uzņēmējiem, īsteno skolēnu nodarbinātības projektu, kurā šovasar darbs būs 130 jauniešiem.

Iespēja vasarā vienu mēnesi strādāt nodrošināta 17 gadus veciem jauniešiem. Lai apskatītu klātienē, kā jauniešiem sokas jaunajās darbavietās, Kuldīgas novada Domes priekšsēdētāja Inga Bērziņa ar projekta koordinatori Baibu Mālnieci 24. jūlijā apmeklēja z/s „Taurkalni" Kurmāles pagastā, z/s „Zāģeri" Īvandes pagastā un SIA „Linde pārtika" Kuldīgā.

Kuldīgas novada Domes priekšsēdētāja Inga Bērziņa tiekas ar jaunietēm Aneti Zariņu un Intu Sproģi, kuras šovasar vienu mēnesi strādā pārtikas veikalā „Elvi", Kuldīgā.

Krista Sproģe un Eduards Kovaļskis jūlijā nodarbināti „Elvi bistro" Kuldīgā.

Ansis Ķibis, Jānis Mūrnieks un Jēkabs Knapšis strādā zemnieku saimniecībā „Zāģeri", Īvandes pagastā.

Kokaudzētavā „Vilgāle", Kurmāles pagastā, darbu raduši divi puiši – Mārtiņš Freimanis un Kārlis Nipers. Viņi Dacei Apinei palīdz potēt jaunos augļu kokus.

Palīdz potēt augļu kokus

Kokaudzētavā „Vilgāle", Kurmāles pagastā, jaunieši Mārtiņš Freimanis un Kārlis Nipers cītīgi palīdz potēt jaunos augļu kokus – bumbieres un ābeles. Puiši mežeņiem nogriež liekos zarus un noslauka stumbru, lai jauno kociņu potētāja Dace Apine varētu iešķelt mizu un pielikt jauno potzaru. Savukārt pēc tam potētā vieta vēl rūpīgi jāapsaitē.

Iepriekšējā dienā potēti saldie ķirši un plūmes. Šogad potētie augļu koki pārdošanai būs gatavi 2015. gadā. Puiši atzīst, ka jāstrādā rūpīgi un sākumā no liekšanās sāpējusi mugura, jo šāds darbs nav rasts. Katra stādu rinda ir 200 metru gara.

M.Freimanis mācās Liepājas valsts tehnikumā par automehāniķi un krāj naudu autovadītāja tiesībām. Savukārt K.Nipers mācās Rīgas Tehniskajā koledžā un vasarā nopelnīto tērēs mūzikas festivālos.

Darba devējs Guntis Agris Kormis pašvaldības organizētajā jauniešu nodarbinātības projektā iesaistās jau otro gadu un labprāt ņemtu palīgus arī nākamgad.

Puišus lauku darbi nebaida

Zemnieku saimniecībā „Zāģeri" jaunieši krauj malku un šķiro koku zarus un saknes, kas iegūti, izrokot dīķi. Viņi saimniekam palīdz arī remontēt tehniku. Jēkabs Knapšis mācās Kuldīgas Tehnoloģiju un tūrisma profesionālajā vidusskolā un no darba nebaidās, jo pašam ir lauki, kur daudzas darba iemaņas jau gūtas. Ansis Ķibis mācās Kuldīgas 2. vidusskolā un jau pagājušajā gadā iesaistījās pašvaldības organizētajā nodarbinātības projektā. Arī viņš pieradis darīt lauku darbus. Jānis Mūrnieks Valdemārpilī apgūst galdnieka profesiju un priecājas par iespēju šovasar strādāt. Puiši atzīst – ja būtu iespēja, strādātu arī nākamgad, taču šogad viņiem paliek 18 gadu un šajā programmā vairs nevarēs piedalīties. „Jaunieši ir cītīgi un strādīgi, nav skubināmi," slavē „Zāģeru" saimniece Aija Igita Kociņa.

Veikalā strādāt nemaz nav viegli

Kuldīgas Centra vidusskolas audzēknes Anete Zariņa un Inta Sproģe darba praksē ir SIA „Linde pārtika" – veikalā „Elvi", Gravas ielā. Ja sakontēji šķitis, ka veikalā strādāt būs ļoti viegli, tad tagad domas ir mainījušās, un nākotnē viņas tomēr vēlētos darīt citu darbu. Meitenes strādā kopš mēneša sākuma, darbs ir pēcpusdienās. Lai arī jāstrādā četras stundas dienā, tomēr vakarā nogurums ir liels. Nopelnīto naudiņu viņas izlietos apģērba iegādei un arī nākamgad labprāt izmantotu šādu iespēju. Veikala vadītāja Ināra Skaržinska ir ļoti apmierināta ar meiteņu darbu un slavē tās par dzīvo interesi un strādīgumu. Sarežģītākais esot sākumā apzināt visu plašo sortimentu un saprast, kur veikalā katra lieta atrodas. „Mēs labprāt visu gadu dotu iespēju jauniešiem strādāt. Šovasar katru mēnesi pie mums darbā ir pa četriem jauniešiem," stāsta vadītāja.

Savukārt „Elvi bistro" jūlijā strādā Krista Sproģe un Eduards Kovaļskis. Jauniešiem darbs patīk, un viņi priecājas par jautro un atsaucīgo kolektīvu. Krista strādā no rītiem, bet Eduards pēcpusdienā. Eduards nākotni saista ar automehāniķa profesiju, bet Krista vēlas kļūt par frizieri. Puisis nopelnīto naudiņu krāj tiesībām, kuras kārtos jau šogad, bet meitene vēl nav izlēmusi, kur nopelnīto tērēt.

ANITAS ZVINGULES teksts un foto

Tirgotāji, kurus pircēji pamana un atceras

SIA „Kuldīgas komunālie pakalpojumi" valdes priekšsēdētājs Pēteris Gobzemis uzteic zemnieku saimniecības „Klūģi" saimnieku Māri Klūģi par rūpīgi pārdomāto tirdzniecības vietas noformējumu un gardo produkciju.

Raimonds Duburs no Kurmāles pagasta „Kauguriem" pircējiem piedāvā kartupeļus. Garšīgo kartupeļu audzētāju pircēji atpazīst pēc dzeltenā krekliņa.

Pārtikas tirgū tirgotāji padomājuši par vizuālajiem elementiem, skaisti noformējot tirgošanās vietu un pašiem tērpjoties speciāli izgatavotos krekliņos, tirgotājus slavē SIA „Kuldīgas komunālie pakalpojumi" valdes priekšsēdētājs Pēteris Gobzemis.

Raimonds Duburs pircējus sagaida koši dzeltenā krekliņā, kura uzdruka liecina par tādu kā smokingu. Tas tāpēc, lai pircēji viņu labāk atpazītu. „Tirgū esam vairāki jauni puiši, un pircējiem jūk, kur īsti prece meklējama. Tagad cilvēkiem palieku atmiņā, mani vieglāk atpazīt," stāsta Rai-monds no piemājas saimniecības „Kauguri" Kuldīgas novada Kurmāles pagastā.

Viņš kopā ar brāli Normundu Duburu Kuldīgas pārtikas tirgū tirgojas jau piekto gadu, un viņu galvenā prece ir kartupeļi. „Strādāju valsts iestādē, bet brīvajā laikā nāku uz tirgu ar pašaudzētiem kartupeļiem," stāsta jaunais vīrietis. Viņš atzīst, ka šeit vilina tirgus atmosfēra. Te ir vieta, kur satikties un arī kādu lieku latu nopelnīt. Gardie kartupeļi (šķirnes 'Vineta', 'Adretta' un 'Laura') auguši piemājas saimniecībā „Kauguri". Vēl paši savām vajadzībām piemājas saimniecībā audzējot dažādus dārzeņus, un, ja paliek pāri, tad ved tos uz tirgu. Šobrīd pircējiem tiek piedāvāti ne tikai kartupeļi, bet arī dilles un jaunie burkāni.

Raimondam blakus stendā tirgojas alsundznieki no zemnieku saimniecības „Klūģi". Satiekam saimnieci Gundegu, saimnieku Māri un viņu meitiņu Madaru. Vēl trūkst vecātēva, kurš arī aktīvi dar-bojas saimniecībā. Māris ar Gun-degu tērpušies speciāli tirgum darinātos rozā krekliņos. Taču īpaša firmas zīme ir pie stenda iz-kārtie aizkariņi, kurus izšuvusi pati saimniece. Smalkais izšuvums vēsta, ka te tirgojas „Klūģi" no Alsungas.

„Aizkariņi tika uzšūti praktiskai lietošanai. Rudenī, kad atklāja tirgu, bija tik spoža saule, ka žilbināja acis. Dzirdu, ka pircējs kaut ko saka, bet viņa seju nespēju saskatīt. Tādēļ izgatavoju šos aizkariņus, lai saulē nežilbtu acis. Izšuvu mūsu nosaukumu, ko citu, lai būtu reklāma! Aizkariņus darināju brīvajā laikā, visa ziema aizgāja. Smalks darbs, jo visam jābūt vienādi – attālumiem, burtiņiem, krustiņiem. Man rokdarbi patīk. Izšūšanai laika gan atliek tikai ziemā, tā ir tāda kā atkāpe no ikdienas darbiem, lai izmantotu skolā iemācīto," stāsta „Klūģu" saimniece Gundega.

Tirgotāji uzskata, ka noformējums ir ļoti svarīgs, lai atšķirtos viens no otra. „Tā mūs labāk pastāvīgie pircēji atpazīst. Cilvēki mūsu piedāvājumu ir iepazinuši, viņiem tas patīk, pērkot pat cenu vairs neprasa," priecājas Māris.

Saimnieks atceras, ka zemi sākuši kopt 1991. gadā. „No Rīgas atnācām uz senču mājām un sākām saimniekot. Nu jau divdesmit vienu gadu saimniekojam, aktīvi tirgū esam divpadsmito sezonu. Parasti uz tirgu sākam nākt aprīlī, kad tirgojam puķes un stādus. Pēc tam nāk zemenes, gurķi, tomāti, burkāni, zirņi un citi dārzeņi. Kartupeļus gan netirgojam, jo visu jau nevar. Līdz pat septembrim esam tirgū," pauž Māris.

Zeme pašiem piederot daudz, bet kopjot tikai tik, cik četratā var apstrādāt, proti, pāris hektāru, lai nav jāņem strādnieki, pārējo iznomā.

Jaunais Kuldīgas pārtikas preču tirgus Klūģu ģimenei ļoti patīk: „Tagad esam zem jumta, viss ir skaisti sakārtots."

Kuldīgas tirgus direktors Guntis Liekniņš informē, ka tirgū ir ap 60 – 70 tirgotāju. Viņš uzsācis arī regulāru galdu mazgāšanu, lai tirgotājiem un pircējiem būtu patīkamāk un lai ilgāk saglabātu inventāru.

ANITAS ZVINGULES teksts un foto

Viduslaiku festivāls pulcē daudz apmeklētāju

PROJEKTU LĪDZFINANSĒ EIROPAS SAVIENĪBA

ELFLA EIROPAS LAUKSAIMNIECĪBAS FONDS LAUKU ATTĪSTĪBAI: EIROPA INVESTĒ LAUKU APVIDOS

LEADER

Darīsim pati!

Pilsētas svētku nedēļas nogalē Kuldīgā pulcējās iedzīvotāji no Pērnavas Igaunijā, Ulvilas Somijā un Sauveterre-de-Rouergue Francijā, lai kopīgi ar mūsu puses dalībniekiem svinētu festivālu „Goldingenas Zelta laiki".

Spītējot spēcīgajai lietusgāzei, ievērojams skaits amatnieku, mājamatniecības produktu ražotāju un mākslinieku pulcēja novada un tuvākās apkārtnes iedzīvotājus un pilsētas viesus kuplā skaitā, aicinot izzināt viduslaiku tradīcijas.

Kuldīgas pils dārzā un Rātslaukumā varēja vērot daudzveidīgu viduslaiku festivāla programmu ar Kuldīgas kultūras centra jauniešu teātra „Focus" izrādi, klausīties senās mūzikas grupu „Obscurus orbis" no Rīgas, „Scharlatan" no Vācijas un Pērnavas bērnu kora „Pöial-Liisi" dziesmu programmu, kā arī vērot seno deju soļus, uguns mešanas trikus un viduslaiku mīlas stāstu.

Īpaši krāšņi bija dažādu tautu seno amatu demonstrējumi ar rokdarbu ierādīšanu, akmens mežģīņu kalšanu, ziepju un sveču liešanu, ķoču pīšanu un stikla mozaīku veidošanu. Lai gan lietus nerimās un ugunskuri palaikam izdzisa, igauņiem izdevās sarūpēt gardu zivju zupu, rīkotāji cienāja ar rabarberu kiļķenu zupu, katlos sutinājās cūku astes un šņukuri, mūsu pusei raksturīgos sklandraušus pašrocīgi varēja gatavot ikviens svētku dalībnieks.

Lai izzinātu viduslaiku tradīcijas un labāk iepazītu kaimiņu valstu kultūru, tika rīkots seminārs „Viduslaiku tradīcijas Eiropā", kurā piedalījās Kuldīgas novada muzeja speciālisti, stāstot par mūsu puses amatniecības tradīcijām un muzeja krājuma senajām liecībām. Par savās pilsētās rīkotajiem viduslaiku pasākumiem stāstīja Francijas, Igaunijas un Somijas projektu vadītāji.

Ziepju liešanas darbnīcā interesentu netrūka.

Starptautisko projektu „Viduslaiku festivāli" īstenoja biedrība „Darīsim paši!", iesaistot Kuldīgas, Skrundas un Alsungas novada iedzīvotājus. Finansējums projekta īstenošanai piesaistīts no ELFLA, LAD un LEADER programmas.

ILZES ZARIŅAS teksts un foto

Kuldīga – nākotnes pilsēta

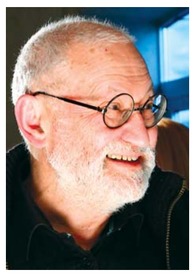

Aleksandrs Rappaports.

„Kuldīga ir neliela pilsēta Latvijā, Kurzemes novadā – bijuša-jā Kūrlandē – un viena no skaistākajām senajām Baltijas pilsētām. Pēdējos gados, pateicoties pilsētas vadības centieniem, sākusies vērienīga veco koka māju labiekārtošana un restaurācija, ielu un trotuāru atjaunināšana," tā savā blogā internetā raksta pazīstamais arhitektūras teorētiķis Aleksandrs Rappaports, kurš kopš 2004. gada dzīvo latviešu lauku sētā Mazirbē.

„Pilsēta atrodas gleznainā Ventas upes ielejā, kuru šķērso ļoti plats, lai gan ne visai augsts ūdenskritums, kas ir viena no Latvijas ievērojamākajām vietām. Restaurācijas darbiem Kuldīgai nemitīgi vajag palīdzību no malas. Vadība lielas cerības saista ar tūrismu, tāpēc mēģina rīkot dažādus svētkus un festivālus, izstādes un vasaras skolas. Pēdējā laikā radusies ideja izveidot koka durvju un arhitektūras fotogrāfijas muzeju.

Vietējie iedzīvotāji aizvien vairāk izprot centienus restaurēt vecās koka ēkas, taču šis dārgais prieks daudziem nav pa kabatai. Tādēļ rodas jautājums – kā pret restaurācijas entuziasmu izturas pilsētas iedzīvotāji, tā teikt, vietējie, ne tikai varas pārstāvji, kas sapņo pilsētai dot tirgus pieprasījumam atbilstošu izskatu un piesaistīt tūristus. Un šeit sākas pirmajā acu uzmetienā neredzama dialektika. Kas ir šie vietējie?

Vai tās ir vientuļās vecīņas, kuru mazbērni sen aizbraukuši uz Īriju vai Norvēģiju un nezin vai gatavojas atgriezties mājās? Vai arī tie ir kādi bagāti dīvaiņi, kam apnikušas lielpilsētas un kuri vecumdienās labprāt padzīvotu pilsētiņā, kurā uz jebkuru vietu var aiziet kājām vai aizripināties invalīda ratiņos?

Man prātā nāk doma, ka pats jēdziens „vietējie" mainīsies un nez vai būs restaurējams. Vecīņu mazbērni, ja arī paliks Kuldīgā, vairs nenodarbosies tikai ar malkas skaldīšanu un krāsns kurināšanu, bet ar saviem aipadiem un aifoniem katru rītu ienirs bezgalīgajā interneta okeānā. Dīvaiņu un vientuļnieku vietā var ierasties cilvēki, kas strādā citā kontinentā, bet dzīvot grib tur, kur no rītiem vēl var dzirdēt gaili dziedam.

Pilsētas gaiss, kas viduslaikos cilvēku padarīja brīvu no baronu varas, tagad tikai piesārņo plaušas. Lielās pilsētas ritmi šodien kļūst par psihiskās veselības draudu miljoniem cilvēku. Viss mainās.

Ir sākusies jauna tautu staigāšana – alžīrieši dodas uz Parīzi, turki uz Vāciju, pakistānieši uz Londonu, azerbaidžāņi uz Maskavu, maskavieši un londonieši uz Kuldīgu. Par lielpilsētu ir kļuvusi visa Zeme, bet lielās pilsētas izmirst. Pa planētu izplešas jaunas ciltis – zinātnieku un mākslinieku, fotogrāfu un dzejnieku, ģenētiķu un filozofu, krievu un spāņu, ķīniešu un kazahu, francūžu un islandiešu ciltis –, no jauna apgūdamas savu senču vietas un atdodamas tām jaunību nevis ar laisku tūristu iešļūceņu švīkstoņu, bet ar svaigu vēju, kas nāk no idejām un domām par nākotni, kāda mums pat sapņos nav rādījusies.

Mazās, vecās pilsētiņas ir jaukas nevis ar gadatirgiem raksturīgo izskatu un pat ne ar Kembridžas vai Oksfordas snobismu, bet ar ikdienas dzīves rituma vienkāršību, kurai piemīt kaut kas vērtīgāks par skaistumu – pašcieņa un savas īstās vietas apziņa."

ALEKSANDRA RAPPAPORTA teksts

Baltijas Arhitektūras centra publicitātes foto